

Sygn. akt I C 960/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Szwed

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 roku w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa (...) S.A. w Ł.

przeciwko (...) Publicznemu (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Publicznego (...) w W. na rzecz powoda (...) S.A. w Ł. kwotę 13.342,11 zł (trzydzieści tysięcy trzysta czterdzieści dwa złote i jedenaście groszy) wraz z odsetkami w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego (...) Publicznego (...) w W. na rzecz powoda (...) S.A. w Ł. kwotę 3.012,82 zł (trzy tysiące dwanaście złotych i osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.328,- zł (dwa tysiące trzysta dwadzieścia osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. zasądza od powoda (...) S.A. w Ł. na rzecz pozwanego (...) Publicznego (...) w W. kwotę 72,- zł. (siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 960/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 2 grudnia 2014 r. (data nadania- k.81) powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Ł. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wystąpił przeciwko (...) Publicznemu (...) w W. (**dalej Szpital**) o zasądzenie kwoty 13.766,71 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż dochodzone roszczenia wynikają z umowy o współpracy w zakresie zawartej dnia 7 marca 2013 r. pomiędzy powodem, a dostawcą leków dla pozwanego – (...) sp. z o.o.z siedzibą w W., na podstawie której dostawca leków wskazał powoda jako beneficjenta płatności kwot wynikających z faktur obciążających Szpital w wyniku realizacji umowy na dostawę leków. Powód jako należność główną wynikającą z faktur wskazał kwotę 12.729,19 zł, zaś kwotę 1.037,52 zł jako należność uboczną z tytułu odsetek ustawowych do dnia 1 grudnia 2014 roku (**pozew z załącznikami – k. 2 – 80**).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 grudnia 2014 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi nakazał, aby pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 13.766,71 zł wraz z ustawowymi

odsetkami od dnia 2 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.590 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu, albo wniósł w tym terminie sprzeciw. (**nakaz zapłaty – k. 82**).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty złożonym dnia 26 stycznia 2015 r. (data nadania – k. 124v.) pozwany Szpital podniósł zarzut niewłaściwości sądu, wniósł o oddalenie powództwa w całości z uwagi na brak legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, iż powód nie może dochodzić przedmiotowej wierzytelności z uwagi na fakt, że umowa o współpracy z dnia 7 marca 2013 roku podjęta została bez uprzedniej zgody pozwanego, miała na celu zmianę wierzyciela, w związku z czym narusza art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej i jest nieważna z mocy prawa. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł, że aktualny sytuacja finansowa Szpitala jest zła, zaś pozwany nie jest w stanie na bieżąco regulować swoje zobowiązania, o czym powód wie.

Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut, że żądanie przez powódkę zapłaty odsetek ustawowych jest bezpodstawne z uwagi na fakt umowa pomiędzy Szpitalem a (...) sp. z o.o. nie przewidywała żądania przez wykonawcę odsetek ustawowych. Wobec powyższego zastosowanie ma art. 7 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323 ze zm.) w myśl którego wierzycielowi przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.) (**sprzeciw z załącznikami – k.86 – 123v.**)

Postanowieniem z 23 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi przekazał niniejszą sprawę Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie zgodnie z właściwością. (**postanowienie – k. 126**)

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 marca 2013 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (**zwany dalej Dostawcą**) a (...) S.A. z siedzibą w Ł. (**zwanym dalej Finansującym**) została zawarta umowa o współpracy w związku z postępowaniem przetargowym (nr RejZamPub/ (...)) ogłoszonym przez Szpital.

Zgodnie z § 4 ust. 2.1 i 2.2 ww. umowy Finansujący zobowiązał się dostarczyć Dostawcy wszelkie dokumenty niezbędne do złożenia oferty przez Dostawcę zgodnie z wymogami Specyfikacji Istotnych Warunków Zamówienia i udostępnić Dostawcy potencjał finansowy poprzez sfinansowanie przedmiotu zamówienia, każdego zadania odrębnie po spełnieniu przez Dostawcę wymogów określonych w umowie.

Zgodnie z § 5 ww. umowy Dostawca zobowiązany był do wskazania Finansującego, jako beneficjenta płatności (numeru rachunku bankowego), na każdej z wystawianych przez siebie Szpitalowi faktur. Wskazanie jako beneficjenta płatności faktury Finansującego oznaczało, iż we wskazanym zakresie wyłącznym uprawnionym do otrzymania zapłaty od Szpitala jest Finansujący.

W myśl § 6 ust. 1 umowy Dostawca, w związku z uzyskanym finansowaniem od Finansującego dotyczącym przedmiotu zamówienia, wskazując Finansującego jako beneficjenta płatności faktury przekazuje Finansującemu zgodnie z art. 921¹ k.c. i nast. całe świadczenie Szpitala, upoważniając tym samym Finansującego do przyjęcia całego świadczenia przysługującego Dostawcy od Szpitala a Szpital do spełnienia świadczenia tj. zapłaty wynagrodzenia i wszelkich innych należności przysługujących Dostawcy w ramach postępowania, na rachunek Finansującego. Z kolei w myśl § 6 ust. 2 ww. umowy wybór Dostawcy przez zamawiającego oznacza, że zamawiający przyjmuje przekaz w myśl art. 921¹ k.c. (**dowód: umowa – k. 11-15, promesa finansowania- k.16-17**).

W wyniku zawartej umowy o współpracy Dostawca zgłosił w przetargu ofertę z dnia 8 marca 2013 roku (**bezsporne, k.25**).

Do zgłoszonej oferty Dostawca załączył umowę o współpracy z Finansującym (**bezsporne, k.103**).

W piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 roku Szpital poinformował, że rozpatrując ofertę Dostawcy nie była brana pod uwagę załączona do oferty umowa o współpracy zawarta w dniu 7 marca 2013 roku jako mogąca być dotknięta sankcją nieważności, wymagania dotyczące sytuacji finansowej i ekonomicznej dostawcy zostały należycie udokumentowane w postaci opinii bankowej znak CK10/DS./189/400/2013 roku z dnia 18 lutego 2013 roku (**pismo – k.104**).

W dniu 2 kwietnia 2013 r. Szpital zawarł z Dostawcą umowę na wykonywanie usługi dostawy leków nr (...). W myśl § 3 ust. 1 ww. umowy Szpital zobowiązał się zapłacić cenę podaną przez Dostawcę w ofercie z dnia 8 marca 2013 roku w zakresie pakietu nr 74, w wysokości: netto 83.575,80 zł (brutto 90.261,86 zł) z zastrzeżeniem, że wartość ta może ulec zmianie w przypadku nie wykorzystania przez zamawiającego w trakcie umowy pełnej ilości przedmiotu umowy oraz w przypadku zmiany stawki VAT. Zgodnie zaś z § 3 ust. 5 i 6 Wynagrodzenie Dostawcy za wykonanie przedmiotu umowy będzie realizowane fakturami częściowymi. Faktury miały być realizowane w formie przelewu na rachunek bankowy Dostawcy podany w fakturze w terminie 30 dni od daty dostarczenia Szpitalowi, po jej uprzednim sprawdzeniu przez Szpital pod względem merytorycznym i rachunkowym (**umowa – k. 19-24**).

Pismem z dnia 24 maja 2013 roku Dostawca i Finansujący poinformowali Szpital o przekazie płatności wynikających z umowy o współpracy na rzecz Finansującego. (**zawiadomienie- k.32**).

W związku z realizacją łączącej ze Szpitalem umowy Dostawca wystawił następujące faktury:

- w dniu 7 lutego 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 231,47 zł z terminem wymagalności w dniu 9 marca 2014 r. (**faktura – k. 37**),

- w dniu 20 lutego 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1504,40 zł z terminem wymagalności w dniu 22 marca 2014 r. (**faktura – k.39**),

- w dniu 28 lutego 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 578,66 zł z terminem wymagalności 30 marca 2014 r. (**faktura – k. 41**)

- w dniu 21 lutego 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 327,44 zł z terminem wymagalności 4 kwietnia 2014 r. (**faktura – k. 45**)

- w dniu 5 marca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 1388,60 zł z terminem wymagalności 4 kwietnia 2014 r. (**faktura – k. 47**)

- w dniu 21 marca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 2777,20 zł z terminem wymagalności 20 kwietnia 2014 r. (**faktura – k. 49**)

- w dniu 24 marca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 694,40 zł z terminem wymagalności 23 kwietnia 2014 r. (**faktura – k. 50**),

- w dniu 28 marca 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 5323,00 zł z terminem wymagalności 27 kwietnia 2014 r. (**faktura – k. 51**),

- w dniu 1 kwietnia 2014 r. fakturę VAT nr (...) na kwotę 115,73 zł z terminem wymagalności 1 maja 2014 r. (**faktura – k. 53**).

Łączna należność z wymienionych faktur wyniosła kwotę **12.729,19 złotych**.

Płatność wynikająca z wymienionych faktur nie została zrealizowana przez pozwanego. (**bezsporne**).

Pismem z 16 lipca 2014 r. Finansujący ((...) S.A.) wezwał Szpital do zapłaty łącznie 30.087,42 zł w tytułu zobowiązań wynikających z umowy z Dostawcą ((...) sp. z o.o.). (**wezwanie do zapłaty – k. 54**)

Skapitalizowane odsetki, w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja Podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm) od kwot wskazanych w wyżej wymienionych fakturach liczone od dnia wymagalności do dnia kapitalizacji tj. dnia 1 grudnia 2014 roku łącznie wynoszą **612,92 złote**.

Powyższy stan faktyczny, ustalony przez Sąd w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w większości na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód dochodził kwoty 12.729,19 zł jako należności głównej wynikającej z przedstawionych faktur oraz kwoty 1.037,52 zł jako należności ubocznej z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych od dnia wymagalności kolejnych faktur do dnia 1 grudnia 2014 roku (dnia poprzedzającego wniesienie pozwu).

Głównym zarzutem podnoszonym przez stronę pozwaną był brak legitymacji procesowej powoda do wytoczenia powództwa. Jak twierdził pozwany umowa zawarta przez powoda z kontrahentem szpitala jest nieważna, bowiem obowiązujące przepisy nie pozwalały na dokonanie przelewu wierzytelności w stosunku do Szpitala.

Jak stanowi art. 54 ust. 1 ustawy o działalności leczniczej (Dz.U.2013 poz. 217 z późn. zm.) czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej może nastąpić po wyrażeniu zgody przez przedmiot tworzący. Podmiot tworzący wydaje zgodę albo odmawia jej wydania, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia ciągłości udzielania świadczeń zdrowotnych oraz w oparciu o analizę sytuacji finansowej i wynik finansowy samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej za rok poprzedni. Zgodę wydaje się po zasięgnięciu opinii kierownika samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Kolejny ustęp tego artykułu zastrzega, że czynność prawna dokonana z naruszeniem tej zasady jest nieważna.

Zgodnie z art. 921¹ k.c. kto przekazuje drugiemu (odbiorcy przekazu) świadczenie osoby trzeciej (przekazanego), upoważnia tym samym odbiorcę przekazu do przyjęcia, a przekazanego do spełnienia świadczenia na rachunek przekazującego.

Stosownie zaś do treści art. 921² § 1 k.c. jeżeli przekazany oświadczył odbiorcy przekazu, że przekaz przyjmuje, obowiązany jest względem odbiorcy do spełnienia świadczenia określonego w przekazie. W myśl § 2 ww. artykułu w takim wypadku przekazany może powoływać się tylko na zarzuty wynikające z treści przekazu oraz na zarzuty, które przysługują mu osobiście względem odbiorcy.

Zgodnie z poglądami doktryny: „Funkcja przekazu polega zasadniczo na ułatwieniu spełniania świadczeń wynikających ze stosunków zobowiązaniowych i uproszczeniu obrotu (P. Machnikowski (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, s. 1439; W. Czachórski, Zobowiązania, 2009, s. 575; K. Zawada (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2009, s. 895; Z. Radwański, J. Panowicz- Lipska, Zobowiązania, 2010, s. 342). Przekaz może także służyć innym celom ekonomicznym. W doktrynie wskazuje się na przykład na możliwość wykorzystania konstrukcji przekazu dla celów zabezpieczenia wierzytelności (M. O., Charakter prawny gwarancji bankowej, PiP 1997, z. 6, s. 62 i n.; W. S., Charakter prawny gwarancji bankowej w świetle nowego prawa bankowego, (...) 2000, nr 2, s. 38 i n.)

Cywilnoprawna instytucja przekazu zakłada istnienie trzech podmiotów i polega na tym, że jedna osoba (nazywana przekazującym) poleca innej osobie (nazywanej przekazanym albo przekazicielem) spełnienie określonego świadczenia na rzecz osoby trzeciej (nazywanej odbiorcą przekazu).

Możliwość zastosowania przekazu przy wykonywaniu zobowiązań wiąże się z faktem, że obowiązujące prawo zasadniczo nie wymaga ani tego, by dłużnik osobiście spełniał świadczenie (art. 356 k.c.), ani tego, by wierzyciel osobiście świadczenie odbierał (art. 452 k.c.). W tych warunkach świadczenie należne w ramach stosunku

zobowiązaniowego może być przez dłużnika spełnione ("przekazane" wierzycielowi) przy pomocy innego podmiotu. Zastępstwo w wykonaniu zobowiązania jest uzasadnione zwłaszcza w sytuacji, gdy osoba A jest wierzycielem osoby B w ramach określonego stosunku prawnego, a zarazem dłużnikiem osoby C w ramach innego stosunku prawnego. Osoba A, zamiast domagać się od osoby B spełnienia świadczenia do swoich rąk, a następnie po otrzymaniu tego świadczenia przekazywać je osobie C, może polecić osobie B, aby spełniła swoje świadczenie bezpośrednio do rąk osoby C. Możliwość zastosowania przekazu zachodzi, gdy świadczenia przewidziane w obydwu stosunkach prawnych są tego samego rodzaju. Dzięki temu rozwiązaniu jedno świadczenie rzeczywiste na linii B–C zastępuje dwa świadczenia pośrednie na linii B–A i A–C. Konstrukcja przekazu oparta jest na założeniu, że świadczenie spełnione faktycznie przez osobę B do rąk osoby C zostaje zaliczone (zarachowane) na dwa stosunki prawne, tj. stosunek A–B oraz stosunek A–C. (W. Czachórski, *Zobowiązania*, 2009, s. 576; P. Machnikowski (w:) E. Gniewek, *Komentarz*, 2008, s. 1439; K. Zawada (w:) K. Pietrzykowski, *Komentarz*, t. I, 2009, s. 895; Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, *Zobowiązania*, 2010, s. 340). Jednakże przekaz nie prowadzi do wzajemnych potrąceń (kompensat) w rozumieniu art. 498 k.c. między przekazującym a przekazanym, jeżeli przekazujący nie jest dłużnikiem pozwanego, a jedynie dłużnikiem odbiorcy przekazu, zaś przekazany, który jest dłużnikiem przekazującego, spłacając jego dług wobec odbiorcy przekazu, likwiduje również do tej wysokości własny dług wobec przekazującego (wyrok SN z dnia 19 stycznia 2011 r., V CSK 202/10, LEX nr 737291). (...)

Przekaz nie jest ani czynnością prawną zobowiązującą, ani rozporządzającą, tylko **upoważniająca** (tak wyrok SA w Warszawie z dnia 14 grudnia 2005 r., I ACa 494/05, Apel. W-wa 2006, nr 4, poz. 38). Treść przekazu zawiera podwójne upoważnienie. Pierwsze wyraża się w tym, że przekazujący (A) upoważnia przekazanego (B) do spełnienia świadczenia na rzecz odbiorcy przekazu (C). Drugim jest upoważnienie udzielane przez przekazującego (A) odbiorcy przekazu (C) do przyjęcia świadczenia od przekazanego na rachunek przekazującego (A. Szpunar, *Kilka uwag...*, s. 17 i n.; J. Górski (w:) A. Ohanowicz, J. Górski, *Zobowiązania*, Warszawa 1970, s. 530; zob. też. uzasadnienie wyroku SN z dnia 25 marca 2010 r., I CSK 427/09, LEX nr 599449; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 27 maja 2010 r., I SA/Sz 271/10, LEX nr 586003).

Przekaz jako czynność upoważniająca wykazuje odrębność w stosunku do pełnomocnictwa, bowiem przekazany i odbiorca przekazu mają wprawdzie działać na rachunek przekazującego, ale w imieniu własnym (A. Szpunar, *Kilka uwag...*, s. 18; J. Górski (w:) A. Ohanowicz, J. Górski, *Zobowiązania*, s. 530; Cz. Żuławska (w:) G. Bieniek, *Komentarz*, t. II, 2007, s. 862; K. Zawada (w:) K. Pietrzykowski, *Komentarz*, t. I, 2009, s. 896; Z. Radwański, J. Panowicz-Lipska, *Zobowiązania*, 2010, s. 341)... (por. komentarz do art. 921 (1) kc pod red. Andrzeja Janiaka, *Lex* 2014 r.)

Sąd Rejonowy podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Okręgowy w Łodzi, w sprawie o sygn. akt X Gc 469/12, w którym wskazano, że: „(...) Zgodnie z art. 509 k.c. w przypadku cesji dochodzi do przelewu wierzytelności. Z takim skutkiem nie mamy do czynienia w przypadku przekazu, który nie powoduje na żadnym etapie realizacji przekazu zmiany wierzyciela. Oświadczenie przez przekazanego woli przyjęcia przekazu jest jednostronną czynnością prawną zobowiązującą, może też ewentualnie stanowić element odpowiedniej umowy między przekazującym a przekazanym lub przekazującym a odbiorcą przekazu”

Umowa przekazu, jaką zawarł powód z kontrahentem pozwanego nie jest tożsama z umową przelewu wierzytelności i jako taka nie jest sprzeczna z powołanymi wyżej przepisami ustawy o działalności leczniczej.

Należy podkreślić, że przyjęcie przekazu zgodnie z art. 921² k.c. nie wymaga wyraźnego złożenia oświadczenia woli - może być złożone w sposób konkludentny.

W niniejszej sprawie pozwany co prawda w piśmie z dnia 2 kwietnia 2013 roku wyraził wątpliwości co do ważności umowy z dnia 7 marca 2013 roku, w której zawarte zostało oświadczenie przekazującego, jednakże wybrał wymienioną ofertę i nie wyraził oświadczenia co do odmowy przyjęcia przekazu.

Z uwagi na uwadze powyższe, na uwzględnienie zasługiwało żądanie powoda zapłaty kwoty 12.729,19 zł jako należności głównej wynikającą z przedstawionych faktur.

W ocenie Sądu Rejonowego trafny jest jedynie zarzut pozwanego co do niemożności żądania przez powoda na podstawie umowy z dnia 2 kwietnia 2013 roku odsetek ustawowych. Wymieniona umowa bowiem nie zawierała, żadnego zapisu świadczącego o wyłączeniu art. 7 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323 ze zm.) w myśl którego wierzycielowi przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.)

Mając powyższe Sąd dokonał weryfikacji dochodzonych przez powoda skapitalizowanych odsetek za zwłokę ustalając ich wysokość na kwotę 612,92 złotych.

Pozwany podnosił również fakt trudnej sytuacji majątkowej szpitala. Sąd nie znalazł podstaw do rozłożenia zasądanego świadczenia na raty oraz do nieobciążania pozwanego kosztami procesu. Trudna sytuacja finansowa pozwanego nie jest zdarzeniem nagłym i nieprzewidzianym a sam fakt braku środków na bieżącą spłatę zaciągniętych zobowiązań nie może stanowić samoistnej przesłanki do rozłożenia zasądanego roszczenia na raty oraz odstąpienia od obciążenia pozwanego kosztami procesu.

Stąd też w pkt. 1 wyroku Sąd uwzględnił roszczenie w wysokości 13.342,11 złotych.

O odsetkach należnych powodowi od zasądzonej kwoty Sąd orzekł na podstawie art. 7 ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323 ze zm.) w myśl którego wierzycielowi przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.) uznając je za uzasadnione za okres od dnia 2 grudnia 2014 r. (dzień wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Z przyczyn wskazanych wyżej Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie w kwocie przewyższającej wysokość odsetek ponad uwzględnioną kwotę jak wyżej wskazano. (punkt 2 wyroku).

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 100 k.p.c. zdanie drugie, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. W niniejszej sprawie powód wygrał w około 97% (13.342,11 /13.766,71 x 100%), zaś w wysokości około 3%. Takim zatem stosunku strony zobowiązane są do wzajemnego zwrotu kosztów procesu.

Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 689 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 2.400 zł oraz opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Powód wygrał sprawę w 97%, zatem w tym zakresie pozwany winny mu zwrócić poniesione koszty procesu, tj. kwotę 3.012,82 zł. (3.106 zł. x 97%), w tym koszty zastępstwa prawnego w kwocie 2.328,- zł.(pkt. 3 wyroku).

Z kolei na koszty poniesione przez pozwanego składają się koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,zł. Pozwany wygrał w 3% stąd też powód winien mu zwrócić kwotę 72,- zł (2.400,- zł x 3%) co wynika z pkt. 4 wyroku.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak sentencji.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

Dnia 08.06.2015 r.